

Kniha Daniel – číslo osmdesát šest

Prorocké odhalení: Pochopení nárůstu poznání a poselství půlnočního volání

Jeff Pippenger

2024-02-19

Zabýváme se souběžností mezi hnutími prvního a třetího anděla, abychom lépe porozuměli tomu, co symbolicky představuje rozmnožení poznání, když je odpečetěno v době konce. Snažíme se doložit, že představuje stupňování pravdy, které nakonec vrcholí jako pozdní dešť, jenž je poselstvím Půlnočního volání. Jako symbol je „rozmnožení poznání“ odvozeno z knihy Daniel, a tam je označeno jako prorocké poznání, které zkouší a utváří dvě skupiny uctíváčů.

I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očištěni, vybíleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně; a nikdo z bezbožných neporozumí, ale moudří porozumějí. Daniel 12,9.10.

V roce 1989 bylo odpečetěno „rozmnožení poznání“, které nakonec prokáže dvě třídy uctíváčů. Tyto dvě třídy jsou znázorněny v souvislosti s tím, jak se vztahují k poselství pozdního deště. Bezbožní pozdní dešť nerozpoznávají ani nepřijímají, kdežto moudří ano. Bezbožní proto nevidí, kdy pozdní dešť začíná padat, a ten začal padat tehdy, když se národy rozhněvaly 11. září 2001. Obracíme se k vedení laodicejského adventismu, jak je představeno v osmé a deváté kapitole Ezechiele a také ve dvacáté osmé kapitole Izajáše. V Izajáši si „muži posměvační“ učinili ze „lži“ své „útočiště“ a „ukryli“ se „pod nepravdou“.

Proto slyšte slovo Hospodinovo, vy posměvační muži, kteří vládnete tomuto lidu, jenž je v Jeruzalémě. Protože jste řekli: Uzavřeli jsme smlouvu se smrtí a s podsvětím jsme ve shodě; až se převalující pohroma přežene, nedolehne na nás, neboť jsme učinili lež svým útočištěm a pod nepravdou jsme se ukryli. Izajáš 28,14.15.

Starší muži Jeruzaléma posledních dnů neobstojí ve zkoušce „odpočinutí a osvěžení“, která je znázorněna metodou „řádek za řádkem“ a která moudrým umožňuje rozpoznat pozdní dešť posledních dnů skrze historické znázornění pozdního deště v milleritských dějinách. Prorockou charakteristikou „mužů posměvačných“, kterou Izajáš v daném oddílu zdůrazňuje, jsou lži a nepravda, pod nimiž se ukryli a které si učinili svým útočištěm. Proto ve spojitosti se zkouškou poselství pozdního deště („odpočinutí a osvěžení“, kterému nechtěli naslouchat) přijali starší muži Jeruzaléma lež.

Poselství pozdního deště přichází se sporem, jak je znázorněno ve druhé kapitole Abakuka, kde tamní strážce žádá Boha, co má odpovědět ve „sporu“ své historie, neboť slovo „pokárán“ v prvním verši druhé kapitoly znamená „veden ve sporu“.

Postavím se na své strážní stanoviště a budu stát na věži; budu vyhlížet, abych viděl, co mi řekne a co odpovím, až budu napomenut. Abakuk 2,1.

Moudří v průběhu rozpravy o pozdním dešti předkládají pravdy znázorněné jako Millerovy klenoty, které jsou zároveň základními pravdami rozpoznávanými, ustavenými a předloženými milerity. Tyto pravdy jsou znázorněny jako Kristus, Skála věků.

„Ti, kteří stojí jako Boží strážní na hradbách Sionu, ať jsou muži, kteří dovedou rozpoznat nebezpečí dříve než lid — muži, kteří umějí rozlišovat mezi pravdou a bludem, spravedlností a nepravostí.

„Zaznělo varování: Nesmí být dovoleno, aby vniklo cokoli, co by narušilo základ víry, na němž stavíme od té doby, co přišlo poselství v letech 1842, 1843 a 1844. Byla jsem v tomto poselství a od té doby stojím před světem, věrná světlu, které nám Bůh dal. Nemáme v úmyslu sejmut své nohy z plošiny, na níž byly postaveny, když jsme den za dnem hledali Pána v opravdové modlitbě a hledali světlo. Myslíte si, že bych se mohla vzdát světla, které mi Bůh dal? Má být jako Skála věků. Vede mě od té doby, co mi bylo dáno.“ Review and Herald, 14. dubna 1903.

Starci předkládají falešné poselství pozdního deště, které je u Izajáše představeno jako „lež“ a nepravda. V osmé kapitole Ezechiele je zaznamenána historie, která určuje dobu, kdy se starci Jeruzaléma klanějí slunci, a jsou postaveni do protikladu k těm, kteří v následující kapitole přijímají pečeť Boží. Třetí ohavnost (generace) představuje falešné poselství pozdního deště, jak je znázorněno „pláčem pro Tammuze“. Ve třetí generaci adventismu, která začala v roce 1919, byla zavedena „lež“ ve spojení s falešným evangeliem veřejně předloženým W. W. Prescottem na biblické konferenci v roce 1919. Tato „lež“ je zvláštním tématem třetí generace a „lež“ je falešným základem falešného poselství pozdního deště, znázorněného „pláčem pro Tammuze“.

Je důležité věnovat čas přesnému určení „lži“ v prorockví, neboť právě „lež“ je hlavním důvodem, proč laodicejský adventismus nemůže rozpoznat rozhojnění poznání v roce 1989. „Lži“ je tvrzení, že „každodenní“ v knize Daniel představuje Kristovu službu ve svatyni. Prorocké uplatnění „každodenního“ jako Kristovy služby ve svatyni je falešnou a nesprávnou prorockou aplikací, avšak „lež“ nespočívá pouze v označení tohoto falešného ztotožnění „každodenního“ jako prorockého symbolu; představuje také „lež“, která tvrdí, že sestra Whiteová s touto falešnou aplikací souhlasila, a tuto nepravdu pak používá k tomu, aby nesprávnou aplikaci ustanovila jako ustálenou pravdu.

Správné porozumění posledním šesti veršům jedenácté kapitoly Daniela bylo předobrazeno ve verších třicet až třicet šest; a když sestra Whiteová označuje úplné naplnění jedenácté kapitoly Daniela, uvádí, že „budou se opakovat výjevy podobné těm, které jsou popsány“ ve verších třicet až třicet šest.

Použití nesprávné definice výrazu „ta ustavičná“ vytváří nesprávnou historickou strukturu. Dějiny představené v Danielovi, kapitole jedenácté, verších třicet až třicet šest, zahrnují odnětí „té ustavičné“. „Ta ustavičná“ je buď milleritský výklad, nebo výklad Prescott a Daniellse. Podle toho, který výklad je zvolen, vzniknou dvě odlišné historické struktury.

A vojska povstanou z jeho strany a poskvří svatyni pevnosti, odstraní každodenní obět' a postaví ohavnost pustošící. Daniel 11,31.

Podle inspirovaného výkladu se má prorocká historie znázorněná v tomto verši, včetně verše třicátého a veršů třicátého druhého až třicátého šestého, opakovat ve verších čtyřicátém až čtyřicátém pátém jedenácté kapitoly Danielovy.

„Proroctví v jedenácté kapitole Daniela téměř dosáhlo svého úplného naplnění. Velká část dějin, které se odehrály v naplnění tohoto proroctví, se bude opakovat. Ve třicátém verši se mluví o jedné moci, která „bude zarmoucena, [citován Daniel 11,30–36.]“

„Odehrají se výjevy podobné těm, které jsou popsány v těchto slovech.“ Manuscript Releases, č. 13, 394.

Verš, v němž nalézáme výraz „každodenní“, je verš třicátý první.

A ramena povstanou na jeho straně a poskvrní svatyni pevnosti, odstraní každodenní oběť a postaví ohavnost, která pustoší. Daniel 11,31.

„Ramena“ v daném verši povstanou „na jeho straně“. „Ramena“ jsou mocí, stejně jako ten, za něhož „povstávají“. Právě „ramena“ v daném verši „stojí na jeho straně“ a „ramena“ „poskvřňují svatyni pevnosti“ a „ramena“ „odstraňují ustavičnou oběť“ a jsou to také „ramena“, která „postaví ohavnost pustošící“. Ve třinácté kapitole Zjevení drak, jímž je pohanský Řím, poskytuje papežství tři věci.

A šelma, kterou jsem viděl, byla podobná pardálu, její nohy byly jako nohy medvěda a její tlama jako tlama lva; a drak jí dal svou moc, svůj trůn i velikou pravomoc. Zjevení 13,2.

Šelma podobná leopardovi je sestrou Whiteovou ztotožněna s papežstvím a ve dvanácté kapitole sestra Whiteová uvádí, že drak je jak satan, tak i pohanský Řím.

„A tak, zatímco drak především představuje satana, je v druhotném smyslu symbolem pohanského Říma.“ Velký spor, 439.

Ve druhém verši třinácté kapitoly Zjevení dalo pohanské Řím své vojenské moci, své „zbraně“, papežství, počínaje Chlodvíkem, králem Franků (Francie), v roce 496. Pohanské Řím dalo papežskému Římu jeho sídlo autority v roce 330, když císař Konstantin vyklidil město Řím a přenesl hlavní město císařského Říma do města Konstantinopole. Pohanské Řím dalo papežství občanskou autoritu v roce 533, když Justinián vydal dekret, jímž označil papežství za hlavu všech církví a za napravovatele kacířů.

Ve třicátém prvním verši jsou „ramena“, která povstanou, vojenské síly pohanského Říma, jež povstaly na podporu papežství počínaje Chlodvíkem v roce 496. Pro tento čin označuje papežství Francii za „prvorozenou katolické církve“ a někdy za „nejstarší dceru katolické církve“. Ve třicátém prvním verši, poté co Konstantin v roce 321 vydal nedělní zákon a pak v roce 330 přenesl hlavní město z města Říma do města Konstantinopole, se dříve neporazitelná říše začala hroutit, když první čtyři mocnosti Polnic ze Zjevení, kapitoly osmé, zahájily trvalé válčení proti římské říši. Těžiště útoků prováděných barbary a Genserichem směřovalo proti městu Římu, které bylo před rokem 330 pro římskou říši „svatyní síly“. Od roku 330 a dále mělo válečné tažení vpádnutých barbarů „poskvřňovat svatyni síly“, dokud „ramena“ pohanského Říma nepovstala na

podporu papežství, počínaje rokem 496.

Pohanský Řím nejenže poskytl papežské moci tři věci tím, že jí dal vojenskou moc, občanskou autoritu a sídlo města Říma, ale také odstranil tři rohy pro papežský Řím.

Pozoroval jsem rohy, a hle, vystoupil mezi nimi jiný malý roh, před nímž byly tři z prvních rohů vytrženy i s kořeny; a hle, na tomto rohu byly oči podobné očím člověka a ústa mluvící veliké věci. Daniel 7,8.

Tři rohy, které měly být v sedmé kapitole Danielově „vyvráceny“, představovaly tři hlavní mocnosti, jež se stavěly proti vzestupu papežství k moci. Poslední z těchto tří rohů byl odstraněn, když byli Gótové roku 538 vyhnáni z města Říma. Byli vyhnáni z města „rameny“ pohanského Říma, neboť tato „ramena“ měla roku 538 dosadit papežství (ohybnost zpusťování) na trůn tehdy známého světa.

Tricátý první verš jedenácté kapitoly Daniela uvádí čtyři věci, které měla „ramena“ (pohanský Řím) učinit. Měla se „postavit“ za papežství, jak se stalo v roce 496. Měla znesvětit „svatyni síly“, jak to představovaly vojenské zápasy vedené po dobu přibližně dvou století o město Řím. Měla „dosadit“ papežství na trůn země v roce 538 a měla také „odstranit ustavičnou“.

Hebrejské slovo přeložené ve verši jako „odstranit“ (sur) znamená „odstranit“. Do roku 508 byl odpor pohanství, který v Římské říši existoval a působil s cílem zabránit vzestupu papežství k moci, zcela podroben nebo odstraněn.

Ztotožňovat „každodenní“ s Kristovou službou ve svatyni je nesprávné použití, avšak skutečné dílo, které bylo vykonáno v laodicejských dějinách adventismu a které označilo toto nesprávné použití za pravdu, bylo založeno na konkrétní „lži“, jež byla uskutečněna ve třetí generaci adventismu. Pokyn sestry Whiteové, že dějiny veršů třicet až třicet šest se zopakují v závěrečném naplnění 11. kapitoly Danielovy, znemožnil „posměšným mužům“, kteří vládli Jeruzalému, aby vložili na verš třicet jedna nějaký výklad, aniž by zároveň odmítli Ducha proroctví.

„Posměvační muži“ učí, že papežství odhalo pravé porozumění Kristově službě ve svatyni zavedením papežské mše, která je padělkem Kristova díla v nebeské svatyni. Kdyby to byl skutečný význam výrazu „ustavičná oběť“, pak by „ramena“, která povstala ve verši třicátém prvním, představovala papežství, neboť gramatická stavba tohoto verše vyžaduje, aby „ramena“ byla mocností, která odnímá „ustavičnou oběť“.

Aby uhájili svou snůšku bajek, tvrdí, že papežství (ramena) poskvrnilo Kristovu nebeskou svatyni. Hebrejské slovo přeložené jako „svatyně (miqdash) síly“ označuje buď pohanskou svatyni, nebo Boží svatyni. Kdyby chtěl Daniel vyjádřit, že Boží svatyně má být poskvrněna papežstvím, použil by hebrejské slovo „qodesh“, které může označovat pouze Boží svatyni. Kde je tedy v Bibli nebo v Duchu proroctví zaznamenáno, že nebeská svatyně kdy byla nebo kdy bude poskvrněna papežstvím?

Jistě, hříchy křesťanů jsou zaznamenány v knihách nebeské svatyně, avšak toto znázornění neznamená, že Boží svatyně byla poskvrněna. Očištění svatyně představovalo očištění

záznamových knih, které se ve svatyni nacházejí. Kromě toho papežská moc nikdy nebyla křesťanská, a proto nikdy nebyla zanesena do knih vyšetřujícího soudu. Jediný soud, který je pro papežství určen, je výkonný soud Božího hněvu.

„Ramena“ měla také „postaviti ohavnost, která pustoší“ — jaká moc to měla být? Jakou moc ustanovilo papežství? A jaká je to moc, hned na samém počátku třicátého prvního verše, za niž se papežství postavilo?

Nevzdělaní v laodicejském adventismu, kteří vložili svůj věčný život do rukou mužů, o nichž bylo určeno, že nejsou schopni číst zapečetěnou knihu, se možná cítí pohodlně, když si nechávají svrbící uši konejšit tímto druhem zkaženého biblického výkladu, avšak ještě absurdnější je pokoušet se vzít dějiny, které musejí ztotožnit, aby podepřeli svůj omyl, a uvést je do souladu s posledními šesti verši Danielovy jedenácté kapitoly.

V dějinách, jež vedly ke zhroucení Sovětského svazu, který lze doložit jako představovaný Králem jihu ve čtyřicátém verši jedenácté kapitoly Daniela, se vojenská síla Spojených států postavila na obranu papežství, když Ronald Reagan uzavřel tajné spojenectví s antikristem biblického proroctví. Tím bylo naznačeno, že veškerý protestantský odpor proti vzestupu papežství byl ve Spojených státech podroben, jak je předobrazeno odstraněním odporu pohanství v roce 508. Král severu (papežství) v daném úseku nejprve smetl Sovětský svaz v roce 1989, a učinil tak ve spojenectví s „vozy“ a „jezdci“, představujícími vojenskou sílu Spojených států, a také s hospodářskou silou Spojených států, znázorněnou „loděmi“.

Spojené státy byly oněmi „rameny“, která se postavila na obranu papežství. Protestantismus byl odstraněn, právě tak jako byl do roku 508 potlačen odpor pohanství. Ve verši čtyřicátém prvním budou Spojené státy dobyty papežstvím a Ústava Spojených států, která je „svatyní síly“ Spojených států, bude svržena, když Spojené státy dosadí Krále severu (papežství) na trůn země, stejně jako to učinil pohanský Řím v roce 538. Jestliže čtete články na této webové stránce, můžete si stáhnout časopis The Time of the End a přečíst si důkladnější výklad posledních šesti veršů Daniela jedenácté kapitoly; nyní však pouze poukazujeme na to, že ztotožnění „ustavičné“ se službou Krista ve svatyni je nesprávnou aplikací tohoto symbolu. Činíme tak proto, abychom ukázali, že tato nesprávná aplikace byla na laodicejský adventismus uvalena prostřednictvím záměrné lži.

V příštím článku budeme pokračovat v úvaze o prorocké lži.

„Nemáme času nazbyt. Před námi jsou těžké časy. Svět je zmítán duchem války. Brzy nastanou výjevy soužení, o nichž se hovoří v proroctvích. Proroctví v jedenácté kapitole knihy Daniel již téměř dosáhlo svého úplného naplnění. Mnohé z dějin, které se odehrály při naplnění tohoto proroctví, se budou opakovat.“

„Ve třicátém verši se hovoří o moci, která „bude zarmoucena a navrátí se a bude se rozhořčovati proti svaté smlouvě; tak učiní, ano, navrátí se a dorozumí se s těmi, kdo opouštějí svatou smlouvu. A vojska budou státí na jeho straně a poskvří svatyni pevnosti a odstraní ustavičnou oběť a postaví ohavnost pustošící. A ty, kdo jednají bezbožně proti smlouvě, zkaží lichocením; ale lid, který zná svého Boha, bude silný a vykoná veliké věci. A ti z lidu, kteří

mají porozumění, budou vyučovati mnohé; přesto budou po mnoho dní padati mečem a plamenem, zajetím i loupeží. A když budou padati, dostane se jim nepatrné pomoci; ale mnozí se k nim připojí neupřímně. A někteří z těch rozumných padnou, aby byli vyzkoušeni a očištěni a vybíleni, až do času konce; neboť to jest ještě na čas určený. A král bude činiti podle své vůle; bude se povyšovati a vynášeti nade všelikého boha a proti Bohu bohů bude mluvit podivuhodné věci a bude se mu dařiti, dokud se nenaplní hněv; neboť, což jest určeno, stane se.‘ Daniel 11,30–36.

„Výjevy podobné těm, které jsou popsány v těchto slovech, se budou odehrávat. Vidíme důkazy, že satan rychle získává vládu nad lidskými myslmi těch, kdo nemají před sebou bázeň Boží. Kéž všichni čtou a rozumějí proroctvím této knihy, neboť nyní vstupujeme do doby soužení, o níž bylo řečeno:“

„A v tom čase povstane Michael, ten veliký kníže, jenž stojí za syny tvého lidu; a nastane doba soužení, jaké nebylo od chvíle, kdy povstal národ, až do onoho času; ale v tom čase bude tvůj lid vysvobozen, každý, kdo bude nalezen zapsán v knize. A mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou, jedni k životu věčnému, druzí k hanbě a věčnému opovržení. Ti pak, kteří jsou moudří, budou zářit jako jas oblohy; a ti, kteří přivádějí mnohé ke spravedlnosti, jako hvězdy na věky věků. Ale ty, Danieli, zavři ta slova a zapečeť knihu až do doby konce; mnozí budou pobíhat sem i tam a poznání se rozmnoží.“ Daniel 12,1–4. Manuscript Releases, číslo 13, 394.